BIBLIA LATINA

Klosterneuburg, um 1310/1315 Seite 267r

Quelle: http://manuscripta.at/?ID=445
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

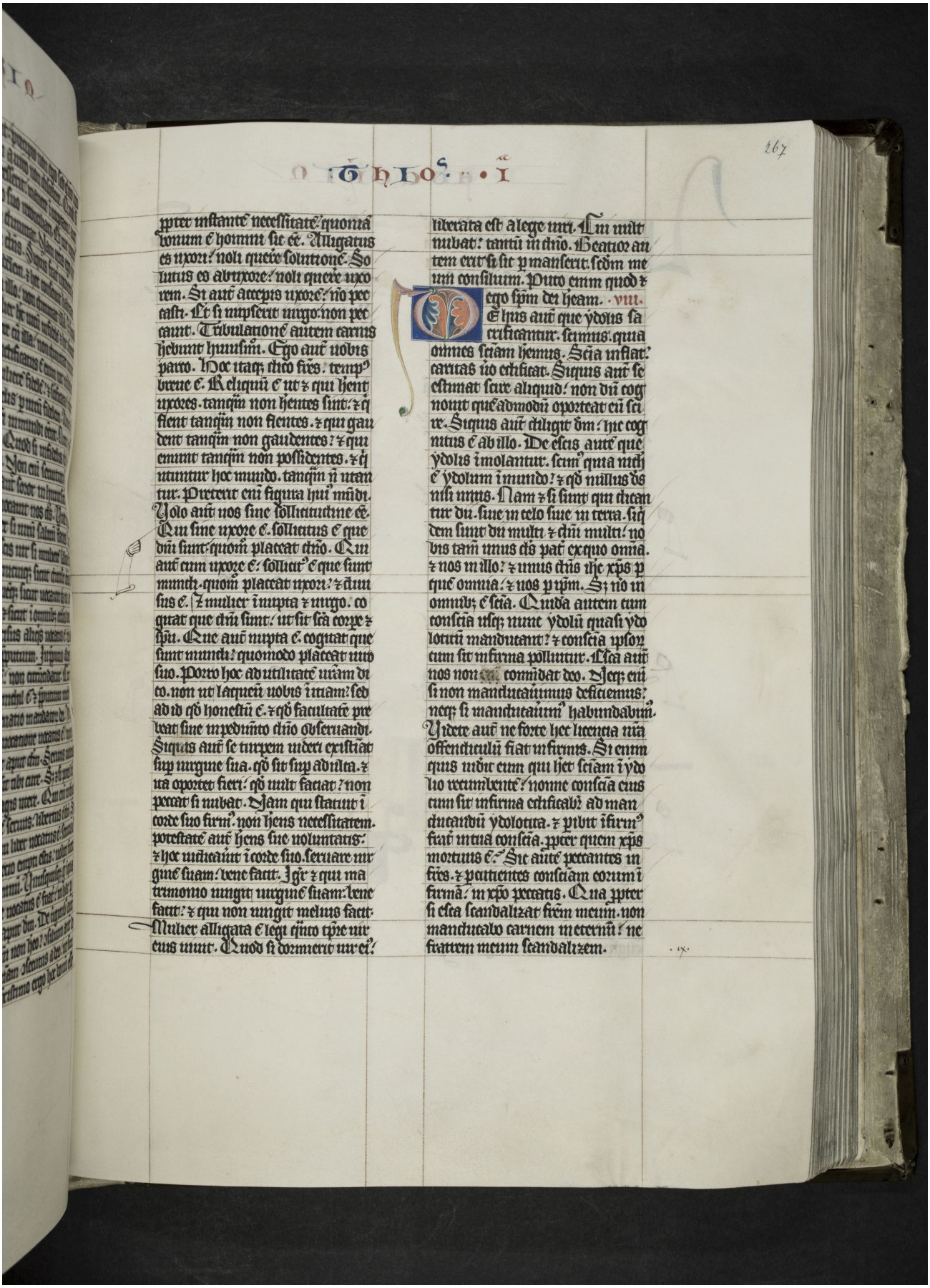

ꝓpter instantē necessitatē: quoniā
bonum ē homini sic ēē. Alligatus
es uxori: noli querere solutionē. So
lutus es ab uxore: noli querere uxo
rem. Si autē acceperis uxorē: nō pec
casti. Et si nupserit uirgo: non pec
cauit. Tribulationē autem carnis
hebunt huiusmō. Ego autē uobis
parco. Hoc itaq; dico fr̄es: temp⁹
breue ē. Reliquū ē ut ⁊ qui hent
uxores. tanq̄m non hentes sint: ⁊ q̄
flent tanq̄m non flentes. ⁊ qui gau
dent tanq̄m non gaudentes: ⁊ qui
emunt tanq̄m non possidentes. ⁊ q̄
utuntur hoc mundo. tanq̄m n̄ utan
tur. Preterit enī figura huius mūdi.
Uolo autē uos sine sollicitudine ēē.
Qui sine uxore ē. sollicitus ē que
dn̄i sunt: quomō placeat dn̄o. Qui
autē cum uxore ē: sollicit⁹ ē que sunt
mundi. quomō placeat uxori: ⁊ diui
sus ē. Et mulier ī nupta ⁊ uirgo. co
gitat que dn̄i sunt: ut sit scā corpe ⁊
spū. Que autē nupta ē. cogitat que
sunt mundi: quomodo placeat uiro
suo. Porro hoc ad utilitatē ur̄am di
co. non ut laqueū uobis ī itiam: sed
ad id qd̄ honestū ē. ⁊ qd̄ facultatē pre
beat sine impedimēto dn̄o obseruandi.
Siquis autē se turpem uideri existiat
sup uirgine sua. qd̄ sit sup adulta. ⁊
ita oportet fieri: qd̄ uult faciat: non
peccat si nubat. Nam qui statuit ī
corde suo firm⁹. non hens necessitatem.
potestatē autē hens sue uoluntatis:
⁊ hoc iudicauit ī corde suo. seruare uir
ginē suam: bene facit. Igr̄ ⁊ qui ma
trimonio iungit uirginē suam: bene
facit: ⁊ qui non iungit melius facit.
Mulier alligata ē legi q̄nto tp̄re uir
eius uiuit. Quod si dormierit uir ei⁹:
liberata est a lege uiri. Cui uult
nubat: tantū in dn̄o. Beatior au
tem erit si sic ꝑmanserit. scd̄m me
um consilium. Puto enim quod ⁊
ego sp̄m dei heam. ·viii·
De his autē que ydolis sa
crificantur. scimus. quia
omnes sciam hemus. Scia inflat:
caritas uō edificat. Siquis autē se
estimat scire aliquid: non dū cog
nouit quē admodū oporteat eū sci
re. Siquis autē diligit dm̄: hic cog
nitus ē ab illo. De escis autē que
ydolis īmolantur. scim⁹ quia nich
ē ydolum ī mundo: ⁊ qd̄ nullus d̄s
nisi unus. Nam ⁊ si sunt qui dican
tur dii. siue in celo siue in terra. siq̄
dem sunt dii multi ⁊ dn̄i multi: no
bis tamē unus d̄s pat̄ ex quo omnia.
⁊ nos in illo: ⁊ unus dn̄s ihc xp̄s ꝑ
quē omnia: ⁊ nos ꝑ ip̄m. Sz nō in
omnib; ē scia. Quida autem cum
conscia usq; nunc ydolū quasi ydo
lotum manducant: ⁊ conscia ipsoꝝ
cum sit infirma polluitur. Esca autē
nos non [illegible] commēdat deo. Neq; enī
si non manducauimus deficiemus:
neq; si manducauim⁹ habundabim⁹.
Uidete autē ne forte hec licencia nr̄a
offendiculū fiat infirmis. Si enim
quis uidit eum qui het sciam ī ydo
lio recumbentē: nonne conscia eius
cum sit infirma edificabit ad man
ducandū ydolotica. ⁊ ꝑibit īfirm⁹
frat̄ in tua conscia. ꝓpter quem xp̄s
mortuus ē: Sic autē peccantes in
fr̄es. ⁊ ꝑcutientes consciam eorum ī
firmā: in xp̄o peccatis. Qua ꝓpter
si esca scandalizat fr̄em meum. non
manducabo carnem in eternū: ne
fratrem meum scandalizem.